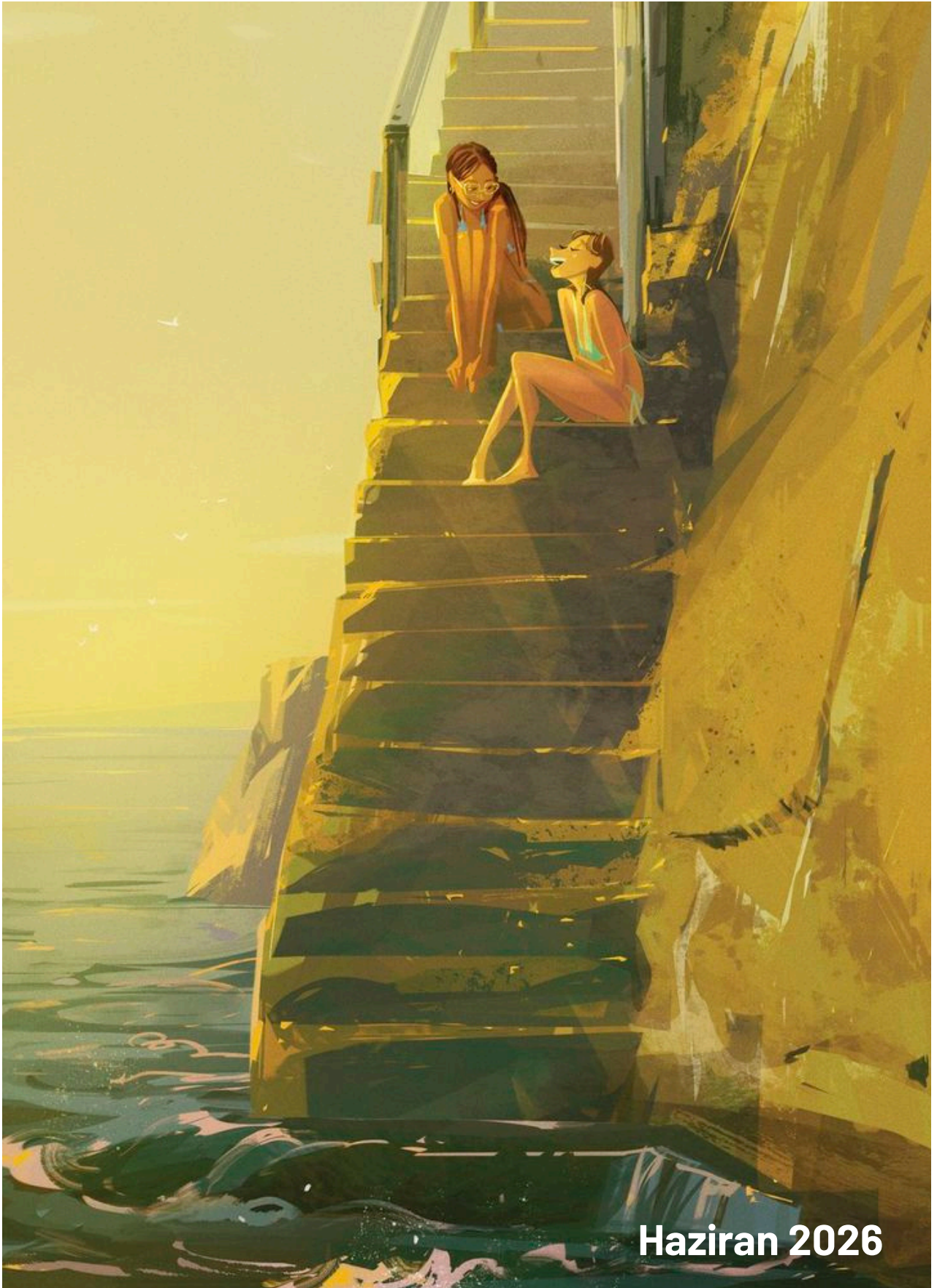

KARMA

Haziran 2026

EDİTÖRDEN

Dicle Ç.

Değerli Dergi Karma okuyucuları, esenlikler!

Yine yeni bir ay, yeni bir sayı. Bizler Dergi Karma ekibi olarak bu ayın temasını "yazın gelişi" olarak belirledik. Dolu dolu geçecek olan haziran ayını bir de bizim gözümüzden okuyun istedik. Yaz mevsimine olan bakışımızı ve özel günleri anlattığımız bu sayıyı okurken keyif alacağınıza eminim.

Haziran ayı, benim için geçişi temsil eden coşkulu bir ay. İlkbaharı geride bırakıp tam anlamıyla yaz mevsimine girdiğimiz; konserlerin, açık hava etkinliklerinin, festivallerin başlangıcı olan enerji dolu bir ay. Artık daha erken doğan güneşle beraber umutlarımızın da daha erken yeşerdiğini fark etmişsinizdir.

Haziranda baktığımız her köşe, kelimenin tam anlamıyla rengârenk. İşte bu yüzden insanın içindeki duygular da tıpkı bu renkler gibi yenileniyor. Deli dolu geçecek olan bir gençlik yazına daha girdik ve duygularımızın değişmemesini beklemek doğan güneşe aykırı olur.

Dilerim bu ay hepimiz için olabileceğinin en güzeliyle, en iyisiyle gelir. Haziranın tadını çıkarmayı ve Dergi Karma'yı unutmayın. Esen kalın!

İçindekiler

- 05.Aftersun ile Babam ve Oğlum
- 07.Yaz Mevsimi ve Kız Neşesi
- 08.Hepimizin Gençlik Hayali:
Yaz Aşkları
- 09.Haziran'ın İçinde, Zamanın
Dışında
- 10.Onur Ayı
- 12.Sessiz Güven: Babalar Günü
- 13.Yazda Kalan Çocukluğum
- 14.Yaz Bitmeden Gel
- 15.Çocukluğun Yaz Mevsimi
- 16.Gökyüzünün Üç Köşesi: Yaz
Üçgeni ve Ötesi
- 18.Güneşin Altındaki Hüzün
- 19.Sıradan Bir Yaz Akşamının
Küçük Cenazeleri
- 20.Yazın Gizli Yüzü: Üç Antik
Ritüel
- 22.Haziran ve Mutluluk
Arasındaki Bağ
- 23.Deniz Kabukları
- 24.Bu Yaz Öne Çıkan Renkler
- 25.Ayraçlar
- 26.Kaynakça

Künye

Genel Yayın Yönetmeni

Rumeysa Sözer

Editör

Dicle Ç.

Kapak Tasarımı

Pınar Tokpınar

Yazarlar

Defne Ufuklar

İklim Taşkeser

Sena

Azelya Doğan

Pınar Tokpınar

Lost

İrem Korkmaz

Calypso

Evin Aktaş

Yağmur Melda Kaymaz

İlaydanur Kurtak

Berfin Önel

Melike Durmaz

Ebrar Yıldırım

Betül Peri Aktaş

Yusuf Toprak

Çizerler

Öykü Çoban

Hayrunnisa Karakum

Sude Arslan

Grafik Tasarım

Ada Kalkandelen

Dicle Ç.

Aftersun ile Babam ve Oğlum

"Film bu Mehmet abi film milleti ağlatmak için yalandan yapıyorlar."

• Melankoliyi iliklerimize kadar hissettiğimiz iki yapıt. Hüzünlerini, kırılğan kalplerini kendi içlerinin en derininde yaşayan iki baba ve onların evlatları. Babaların ve çocuklarının mükemmel olmayan, eksik hissettiren fakat nefret edecek derecede de kötü olmayan ilişkileri. Aslında bu iki filmde de ele aldığımız temel konu, fark etmemiş gibi davransak da babalarımızın içlerinde boğulduğu hüzün.

Aftersun

" I think it's nice that we share the same sky."

Film, Türkiye'de Fethiye'ye tatile giden yeni yaşına girecek olan baba Calum ve 11 yaşındaki kızı Sophie'nin tatil anılarını ele alıyor. Aslında şu an filmin yüzeysel bir şekilde konusuna baktığımızda tekdüze bir hikâye anlatıyor gibi durabilir. Fakat Calum'un durgunluğu, yalnız kaldığında duygu patlaması yaşaması, ne kadar eğleniyor gibi görünse de dalıp hüznü kapıldığını görebiliyoruz. Filmin ilerleyen sahnelerinde bir kadının, insan topluluğu olan bir yerde siyah bir ekran ve ara sıra gidip gelen beyaz ışıkla etrafta dolandığını görüyoruz. Bunu ilerleyen sahnelerde anlıyoruz ki bu kız Sophie. Aslında küçük Sophie, babasının derin hüznünü 11 yaşındayken anlayamamış. Doğum gününü açtığı kamera kayıtları ile içine bir baba özlemi ve babasının anlam veremediği asık suratı sarmış olduğunu görüyoruz. Filmin aynı zamanda ilk sahnesi olan kamera kayıtlarından bir görüntüde Sophie, 31 yaşına girecek olan babasına "Benim yaşımdayken şimdi ne yapıyor olacağını düşünmüştün?" diye bir soru yöneltiyor. Ve son sahnelerde görüyoruz ki Sophie, aslında babası gibi bir yetişkin olduğunda aynı duygularla sarıp sarmalandığını açık bir şekilde görüyoruz. Belli belirsiz gelen beyaz ışıkla aydınlanan karanlık ortamda dolanan Sophie, hayal dünyasında onunla aynı yaşta olan babasıyla da geziniyor. Bu sahnelerde Sophie de babası gibi aynı karanlıkta dibe çökmüş ve amaçsızca geziniyorlar. Sadece bir tatil anısı olarak görülen hüzün, filmde aslında derin duygu birikimleri, baba özlemi, kaybolmuşluk görülüyor.

Babam ve Oğlum

"Baba buraya neden geldim biliyor musun? Deniz'e bir oda ver, onu yanına al. Burada büyüsün. Bir evi olsun. Gidecek başka hiçbir yeri yok."

Hepimizin ağlamaktan bir hâl olduğu yerli yapım Çagan Irmak filmi. Babam ve Oğlum , Aftersun'a nazaran daha bir duygusal başlıyor. Filmin ilerleyen dakikalarında hemen bir hüznün kaplıyor içimizi. 1980 darbe döneminde geçen film, Sadık'ın hamile karısının ölümü ile bizi şaşırtıyor. Gazetecilik okumak için İstanbul'a gelen Sadık'ın babası ile arası kötüdür çünkü babasının rıza göstermediği şekilde evden ayrılmıştır. Öksüz olan çocuğu Deniz'e bir gelecek vadetmek için dargın olduğu babasının yanına gitmeye karar verir. Tam bu noktada Sadık'ın babasıyla olan çatışması, ta ki Sadık'ın hastalığının patlak vermesiyle son bulur. Bazı sahnelerde Sadık'ın, Deniz'in ona çok bağlanmaması için sert davrandığını görüyoruz; mesela yataktan yanına yatmaya geldiğinde nazik bir şekilde olmasa da kendi yerinde yatmasını istemesi gibi. Ona yakın olmamasını ya da ondan nefret etmesini ister gibi.

Sadık, Deniz'i ne kadar sevse de sevgisini ona gösteremiyor. Belki de Aftersun ile Babam ve Oğlum'un aralarındaki en benzer nokta budur. Bazı şeyler fark edildiğinde çok geçtir ki Hüseyin Efendi, Sadık'ın hastalığı dolayısıyla hastanede hiçbir şey olmamış gibi onu şefkatle sever. Normal olması gereken budur fakat dediğim gibi artık çok geçtir; Sadık birkaç güne yaşama veda edecektir. Sadık'ın ölümü filmdeki dramatik yapıyı daha da güçlendirir. Aftersun'da yüzeysel bir şekilde ele alınan drama, Babam ve Oğlum'da direkt izleyiciye geçer. Deniz babasına bağlı ve onu kaybetme korkusunu düşünemeyecek kadar küçüktür. Bu nedenle Sadık'ın ölümü Deniz'de derin bir yara bırakmıştır. Son sahnelerde de görüyoruz ki hayal dünyasında yaşayan Deniz, babası ile konuşup veda etmektedir. Deniz'in Hüseyin Efendi ve Sadık'la kurduğu derin sevgi ve bağ, aslında filmde duygusallığı pekiştiriyor.

Farklı kültürler, farklı diller, farklı anlatış biçimleri... Aslında hepsi de ortak bir noktada birleşiyor:

Baba sevgisi, baba özlemi ve babaların içindeki o göremediğimiz duygusallık. İki filmde de çocuklar çok küçük yaşta oldukları için babalarının kendi içlerinde yaşadığı

kırgınlığı tam olarak anlayamazlar. Kusursuz baba olmayan Calum ve Sadık, içsel çatışma ile yanmaktadır.

Bu iki filmi de izlediğimizde anında bir etki yaratmayacak fakat ilerleyen zamanlarda

düşündüğümüzde kendi aile ilişkilerimizi de

sorguluyor ve aslında bazılarımızın da bu sorunu yaşadığını görebiliyoruz.

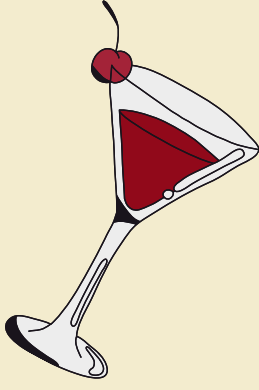
Kimimiz babamızla yakın dursak da sevgisini bize tam aşılamadığını görebiliyoruz ya da küçükken çıktığımız bir tatilde onların kendi içlerinde içsel çatışmalarla yandığını sonradan fark ediyoruz. Henüz izlemeyenleri kıskandığım iki film :))

İzlemeyenler için iyi seyirler!

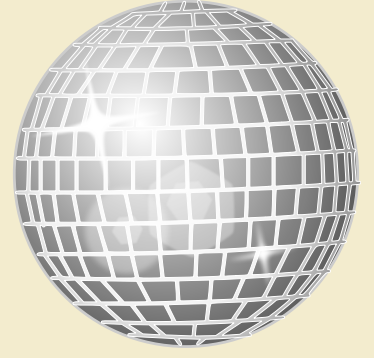
Yazar. İklim Taşkeser

Yaz Mevsimi ve Kız

neşesi

Haziranın gelmesiyle yaz mevsimi kapıdan gülümsüyor artık. Yavaştan ısınan havalar, içimizdeki kara toz bulutuna bir selam çakıyor. Kısa bir süre de olsa üstümüzdeki yük biraz azalıyor. Ve bence yazın gelişyle iyice artan bir duygu varsa o da kız neşesi!

Bir haftalık tatile en az dört bavul hazırlamak; aynı odada üç kızın hazırlanma kaosunun yanında, hiçbir yere yetişme telaşının olmaması... Uzun bir fotoğraf çekme mesaisinin ardından kahve eşliğinde yapılan o dedikodu... Deniz öncesi hafif esen meltemle güneşlenmenin huzuru ve oluşan o güneş yanığı allık! Sahil kenarı piknikleri veya gece yarısı ateş başı sohbetlerinin verdiği sakinliği hangimiz inkâr edebiliriz ki zaten?

Az kalsın unutuluyordum! Yaz konserleri olmadan yazın tadı mı çıkar? Benim kişisel favori yaz aktivitemdir kendisi. En yakın kız arkadaşlarınızla süslenirsiniz; rengarenk makyajlar, şıkır şıkır elbiseler! Konser alanında heyecanla beklerken o ortamda ayaküstü

kurulan yabancı ama samimi diyalogların verdiği inanılmaz keyfi peki? Konser boyu zıplayıp dans

etmekten bitap düşen bedenim ve bağırmaktan kısılan sesimle dönüş yolunda yalpalayarak ilerlerken, hâlâ şarkıları mırıldanıp kahaahalar atmak ise kesinlikle favorim. Kafamda canlanan anılar bile içime büyük bir huzur serpiyor.

Günbatımına karşı yapılan o çekirdek-kola bile kadın ruhuyla buluşunca öyle iyileştirici bir güce sahip oluyor ki büyülenmemek elde değil bence. Günümüzde insanların kendini küçük küçük anlarda resetlemeye bu kadar ihtiyacı varken yazın gelişi bunun için harika bir zamanlama. Hayat hep sıradan bir haziran ayının akşamında kalsa keşke, yavaşlamanın tadını çıkarttığımız anlarda...

Yazar: Ebrar Yıldırım

Hepimizin Gençlik Hayali:

yaz aşkları

Yazar: Defne Ufuklar

Havalar ısındı; o karanlık bulutlar, umutsuz aşk denemeleri rafa kaldırıldı. Aşka en çok küsenlerin bile gizliden gizliye imrendiği yaz aşklarının tam da zamanındayız. Gençliğin şanıdır diyoruz biz buna. Öyle üniversite koridorlarında çarpışarak yaşadığın aşka veya çocukluk aşkına da benzemez, dilde farklı bir tat bırakır. Güneşin tuzlu suyla kavuşmasından beslenir. Uzaktan bir bakış ve kısıtlı zaman olduğunu bilmenin heyecanını yaşatır hep. Hafif bir meltem eserken saçların dondurmana, biraz da dudağına yapışır. İşte tam o an bi kaçamak bakış ister kalbin. Küt küt atar denizin gelgitleri gibi. Her aşkın biteceğini bilirsin ama bu keyifli yaz aşkı biteceğini bile bile oynadığın en güzel ladedir. Belki de ilk defa gezdiğin bir sokakta onunlasın. Tatilde denk gelmişsin. Belki de havanın verdiği o büyüyle sana karşı duygularını ilk kez hissettiğin tanıdık bir sima. Bunların hiç önemi yok, önemli olan kalbin çarpıntısı. Eve dönüp balkonda arkadaşlarıyla hareketlerini analiz ettiğin o an önemli. İzlediğin yaz dizilerinde ikinizi başrollerin yerine koyduğun o an önemli. Saymakla bitmez yani.

Yaz aşklarının keyfini sadece yaşayanlar mı çıkaracak peki? Tabii ki hayır! Bu tatlı deneyim öyle büyülü ki yaşamasan bile kokusu etkisi altına alır. Havanın ısınmasıyla o battaniyeler atılır, ekranlara romantik komediler yansır. Önermeden duramayacağım “50 First Dates” ve “Mamma Mia!” bu işin en iyilerinden. Klasikleşmiş deniz, kum, güneş, toz pembe hayaller ve saf aşk.

Yazın bu güzel havasında eve tıklıp film mi izleyeceğim diyenler için de benim de favorim olan o yol: şarkılar. Özellikle kişisel favori gruplarımdan biri olan ABBA'nın şarkılarıyla o aşkı hissetmek için birine gerek kalmıyor. Kulağında 2000's hitleri ile yüzüne vuran o güneş içini daha da ısıtıyor. Şayet çok eskilere gitmeye gerek yok, bu yaz için kulağında Manifest çalarken o genç aşk dolu ruhu yaşamamak elde olmaz.

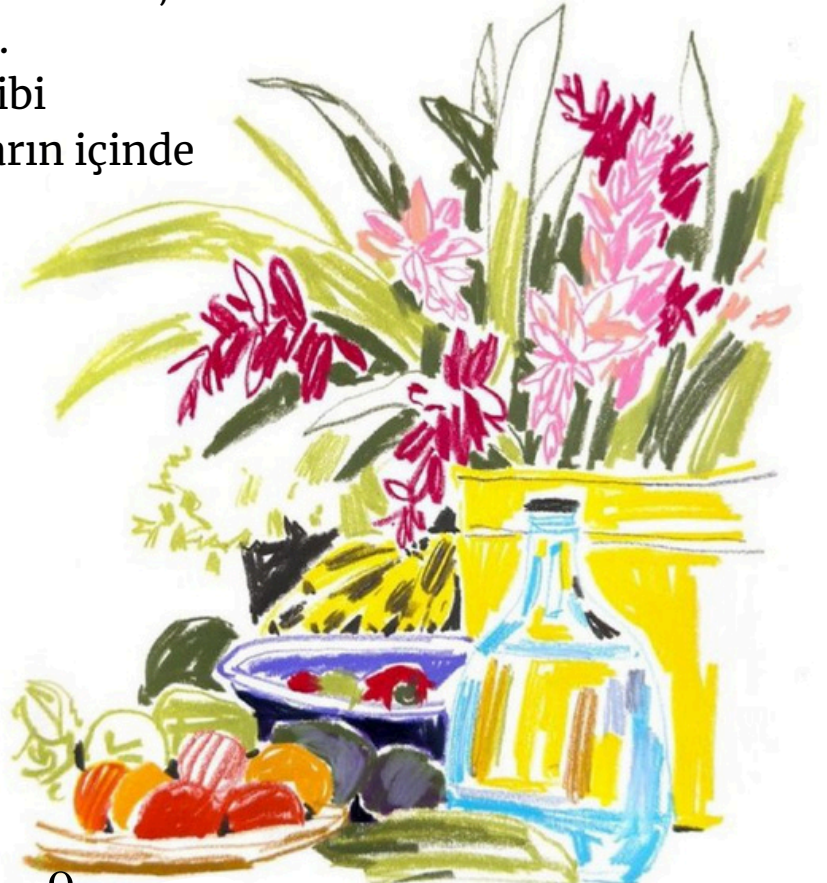
En güzel duygularımız, ilkleriniz, heyecanlarınız eksik olmasın. Belki de bu yazıyı yaz aşkınızla okursunuz, kader kısmet. Yazın ve gençliğinizin tadını çıkarın ve Dergi Karmasız kalmayın!

Haziran'ın İçinde

Zamanın Dışında

Sabah; kırmızımsı açılır ufuk,
İncir ağaçları fısıldar rüzgâra.
Haziran gelir — tarlalar boydan boya altın,
Gökyüzü cam gibi berrak...
O koku dolar sokaklara;
Sanki yılın en güzel anıları sızar ruhumuza.
Akşam, lavanta moruna keser ufku,
Ateş böcekleri parıltılı yollar çizer karanlığa.
Ve tam orada duruyorsundur bir an;
Haziran'ın içinde, zamanın dışında.
Yıldızlar birer birer sahneye çıkar,
Serin bir esinti şefkatle okşar saçlarını.
Dalarım sevdaya; uyku gibi, yavaş ve derin...
Gözlerdeki o yıldızları izlerim,
Rüyaların en gerçeğinde.
Usulca geçer yapraklar güneşin altından,
Mevsimler devrolur mevsimlere.
Ve bir köşede, sarı bir fotoğraf gibi
Asılı kalır tüm bu hisler, hatıraların içinde

Yazar: Pınar Tokpınar

ONUR AYI

Haziran ayı geldi çattı. Bu ay hangi konuda yazacağıma karar vermeye çalışırken aklıma ilk gelen şey haziranın Onur Ayı olmasıydı. Ben de bu konu hakkında yazmaya karar verdim. Haziran ayını küçükken, özellikle yedi-sekiz yaşlarımdayken çok severdim. Şimdiyse onu farklı nedenlerle seviyorum. Bakü'ye yeni yeni ulaşan sıcak havalar, yazın başlangıç hissi ve aynı zamanda Onur Ayı olması sevdiriyor kendini bana.

Bütün aya yayılan kutlama ve etkinlikler nedeniyle Haziran ayı "Onur Ayı" olarak adlandırılıyor. Dünyanın birçok ülkesinde farklı tarihlerde kutlansa da genellikle haziran ayının son haftalarında LGBTİ+ bireylerin ve destekçilerinin katıldığı Onur Yürüyüşleri düzenleniyor.

Onur Ayı'nın ve yürüyüşlerin amacı hakkında konuşmak istiyorum çünkü yakın zamanda biri bana bütün bunların "saçmalık" olduğunu söyledi. "Bu tarz günlere ne gerek var?" demişti. Belki onun gibi düşünen başka insanlar da vardır diye bunu açıklama ihtiyacı hissediyorum.

Onur Ayı'nın amacı insanlara "üstünüz" demek ya da herkesi aynı düşünmeye zorlamak değildir. Amaç LGBTİ+ bireylerin uzun yıllar boyunca toplum içinde görünmez bırakılması, dışlanması ve ayrımcılığa uğraması nedeniyle farkındalık oluşturmaktır. Çünkü bugün hâlâ birçok insan ailesi tarafından reddediliyor, hakarete uğruyor ya da kendisini saklamak zorunda hissediyor. Bu yüzden yapılan yürüyüşler provoke etmek için değil. İnsanların korkmadan var olabildiğini göstermek için

düzenleniyor. "Biz de bu toplumun bir parçasıyız," mesajını vermek istiyorlar, istiyoruz. Aslında bunu Kadınlar Günü, engelli hakları farkındalığı ya da işçi hakları yürüyüşleri gibi düşünebiliriz. Özel günler genellikle toplum içinde yeterince kabul görmeyen veya hak mücadelesi vermek zorunda kalan gruplar için ortaya çıkıyor. Bir etkinliği gereksiz bulmak başka bir şeydir, insanların neden buna ihtiyaç duyduğunu anlamaya çalışmak ise bambaşka. Bugün kutlanan Onur Ayı'nın arkasında ise uzun, oldukça sert bir mücadele tarihi bulunuyor. Biraz da bundan bahsedeceğim.

28 Haziran 1969 tarihinde ABD'nin New York şehrindeki Stonewall Inn adlı gece kulübüne polis baskını düzenlendi. Kulübün çalışanları, müşterileri ve orada bulunan LGBTİ+ bireyler bu baskıya karşı direniş başlattı. O gece Stonewall Inn'de bulunan kişiler arasında trans, siyahi ve biseksüel bir kadın olan Marsha P. Johnson da vardı. Marsha Johnson, günler boyunca süren Stonewall Ayaklanması'nın sembol isimlerinden biri haline geldi. Bu olaydan bir yıl sonra, 28 Haziran 1970'te, biseksüel aktivist Brenda Howard öncülüğünde New York'ta ilk Onur Yürüyüşü düzenlendi. Aynı dönemde Los Angeles ve San Francisco'da da benzer kutlamalar yapıldı.

Bugün LGBTİ+ topluluğunu temsil eden gökkuşağı bayrağı ise 1978 yılında Amerikalı sanatçı Gilbert Baker tarafından tasarlandı. Bayraktaki renklerin her biri farklı anlamlar taşıyordu. Pembe cinselliği, kırmızı yaşamı, turuncu şifayı, sarı güneş ışığını, yeşil doğayı, turkuaz sanatı, mavi huzuru ve mor ise ruhu temsil ediyordu. Bayrak ilk kez aynı yıl San Francisco'daki Onur Yürüyüşü'nde kullanıldı.

Onur Ayı ve Onur Yürüyüşü, 1999 yılında dönemin ABD Başkanı Bill Clinton tarafından resmî olarak tanındı. Daha sonra Barack Obama da 2009-2016 yılları arasındaki görev süresi boyunca Haziran ayını Onur Ayı olarak kabul etti. Ayrıca 2016 yılında Stonewall Inn'i ulusal anıt statüsüne dahil etti. Stonewall Ayaklanması'ndan günümüze kadar dünyanın birçok ülkesinde haziran ayı boyunca kutlamalar ve yürüyüşler düzenlenmeye devam ediyor. Buradaki onur kavramı ise bireylerin kendi kimliklerinden utanmak zorunda olmadığını vurguluyor.

Türkiye'de Onur Haftası ilk kez 1993 yılında "Cinsel Özgürlük Haftası" adıyla düzenlenmek istendi. Ancak İstanbul Valiliği etkinliklere izin vermedi ve yurt dışından gelen bazı konukları sınır dışı etti. Buna rağmen bu olay Türkiye'de örgütlü LGBTİ+ hareketinin başlangıç noktalarından biri haline geldi.

Onur Yürüyüşü ise Türkiye'de ilk kez 29 Haziran 2003 tarihinde yaklaşık kırk kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. Sonraki yıllarda yürüyüş giderek büyüdü. Toplumun farklı kesimlerinden destek görmeye başladı. Sanatçılar, aktivistler ve siyasetçilerin de katılımıyla yürüyüş daha görünür hale geldi. 2013 yılında düzenlenen 11. Onur Yürüyüşü ise Gezi Direnişi'nin de etkisiyle Türkiye tarihinin en kalabalık Onur Yürüyüşü oldu. Yaklaşık 100 bin kişi yürüyüşe katıldı.

Ancak 2015 yılından itibaren yürüyüşler polis müdahaleleriyle karşılaşmaya başladı. 2016 yılında İstanbul Valiliği tarafından Onur Yürüyüşü resmî olarak yasaklandı. Buna rağmen çeşitli şehirlerde ve bazı üniversitelerde küçük gruplar halinde yürüyüşler yapılmaya devam ediyor.

Aslında eşcinsellik modern dünyada ortaya çıkmış bir kavram değildir. Antik Yunan dönemine ait eserlerde erkeklerin birbirlerine yazdığı metinlere rastlanmıştır. Ancak Orta Çağ'dan modern döneme kadar eşcinsellik dinî, siyasî ve toplumsal nedenlerle birçok yerde suç sayıldı. Bazı dönemlerde ölüm cezasına kadar varan ağır yaptırımlar uygulandı.

1791 Fransız Devrimi sonrasında Fransa, eşcinsel ilişkiyi suç olmaktan çıkararak ilk ülkelerden biri oldu. Daha sonra İtalya, Polonya, Danimarka, İzlanda, İsviçre ve İsveç gibi ülkeler de benzer kararlar aldı. Almanya'da ise psikiyatrist Magnus Hirschfeld eşcinselleri cezalandıran yasaların kaldırılması için mücadele etti. Hirschfeld, diğer araştırmacılarla birlikte Seks Araştırmaları Enstitüsü'nü kurdu. Ancak Nazi Almanyası döneminde eşcinseller büyük baskılara uğradı. Toplama kamplarına gönderildi, işkence gördü ve öldürüldü.

1993 yılında World Health Organization eşcinselliği psikolojik hastalıklar kategorisinden çıkardı ve bunun tedavi edilmesi gereken bir hastalık değil, cinsel yönelim olduğunu açıkladı. Bugün dünyanın birçok ülkesinde LGBTİ+ bireyler hâlâ eşit haklar için mücadele etmeye devam ediyor. Bazı ülkelerde evlilik gibi yasal haklar tanınırken bazı ülkelerde ise ayrımcılık ve baskılar sürüyor. Yine söylüyorum, Onur Ayı'nın asıl amacı insanların korkmadan yaşayabildiği, kimliklerini saklamak zorunda kalmadığı bir toplum hayal etmek. Çünkü bir insanın yalnızca kim olduğu için dışlanmaması gerektiğini savunmak, kimseye zarar veren bir düşünce değildir.

Özgür ve rengârenk günlerde görüşmek üzere!

Yazar: Lost

Sessiz Güven: Babalar Günü

Haziran aylarının sıcak günleri bir bir geçerken hepimizi ayrı bir heyecan kaplar. Hele ki takvimler Haziran'ın 21'ini gösterdiğinde, bütün evlatların içini ayrı bir neşeli telaş kaplar: Babalar Günü. Öncelikle bu vesileyle bizleri hayata hazırlayan, gölgesiyle bile içimizi ısıtan bütün babaların ve geleceğin baba adaylarının Babalar Günü kutlu olsun!

Babalar Günü yaklaştı, o tatlı heyecan bütün evlatların bedeninde gezindi. Bu özel günde babalarımıza alacağımız küçük bir hediye veyahut içtenlikle yazdığımız bir notla onları mutlu edebiliriz. Her daim iyiliğimizi düşünen, çoğu zaman kendi isteklerini ve hayallerini bizim keyfimiz için göz ardı eden babalarımıza minnetimizi göstermek, bizim boynumuzun borcu. Çünkü babalık, kelimelerle sınırlandırılmayacak kadar kutsal bir değer; her kız ve her erkek çocuğun hayatı boyunca kalbinde taşıması gereken eşsiz bir duygu.

Bir babanın sevgisi ve varlığı; çocuğun özgüven gelişiminde, duygusal dengesinde ve dış dünyaya adım atma cesaretinde kritik bir rol oynar. Sağlıklı bir baba-çocuk ilişkisi, insanın hayatı boyunca hissedeceği o sarsılmaz aidiyet hissini başlangıcını kurar.

Hayatın en başına, çocukluğumuzun o masum günlerine döndüğümüzde hep aynı güvenli silüeti görürüz. İlk adımlarımızda titreyen ellerimizi tutan, korktuğumuzda ya da çözemeyeceğimiz bir sorunla karşılaştığımızda küçük adımlarla koşarak kollarına sığındığımız ilk limandır baba. Bir annenin sevgisi ne kadar aşikarsa, babanın da sevgisi eylemlerinde, nasırlı ellerinde ve sessiz fedakarlıklarında saklıdır. Burada sevgili babalarımızın hakkını asla yiyemeyiz.

Sırtımıza dağ, elimize ellerini yasladık. Şimdi bizler büyüdük, hayatın o engebeli ve taşlı yollarından geçtik. Üstelik bu yollarda yürümeye bazen babamızın yanımızda olmadığı anlarda da devam ettik; hem de hiç korku duymadan. Çünkü fırtınalara karşı nasıl dik duracağımızı, önümüze çıkan engelleri nasıl aşacağımızı bize o öğretmişti. Onun geçmişte attığı her adım, bugün bizim karanlıkta yolumuzu bulan rehberimiz oldu. Arkamızdaki o sarsılmaz dağın varlığını bilerek, bize öğrettiğiniz her şey için teşekkürler!

Yazar: Evin Aktaş

Çizer: Hayrunnisa Karakum

Yazda Kalan Çocukluğum

Yaz ayları bana hep esen ılık rüzgârla çocukluk arkadaşlarımı, anılarımı anımsatır. Çocukluğun getirdiği saf sevgi, sıcak arkadaşlıkların gerçekliği ve küçücük şeylerle mutlu olabilme duygusu...

Benim için eskiden yaz demek; sabah erkenden sokağa çıkıp akşam hava kararana kadar dönmemektir. Mahallede sırf o rüzgârı hissetmek için bisiklet sürerdim. Saatlerce aynı oyunları oynar, oyundan eve döndüğümde bile ertesi gün oynayacağım oyun için heveslenirdim. O zamanlar çok sevdiğim bir arkadaşım vardı, onunla büyümüştüm. Eski yakın arkadaşımın mahallesine sırf onunla kurduğumuz oyunları oynamak için giderdim. Annelerimizin seslenişleriyle eve dönmek demekti yaz günleri. O zamanlarda ayrı bir huzur vardı. Hayat rengârenkti.

Yaz akşamlarının yeri ise bambaşkaydı. Hava hafif serinlemeye başladığında herkes dışarı çıkar, sokaklar çocuk sesleriyle dolardı. Bazen kaldırım kenarında oturup saatlerce sohbet ederdik, bazen de hiç yorulmadan koşup oynardık. Küçük şeylerden mutlu olmak çok kolaydı o zamanlar. Bir dondurma yemek, arkadaşlarla gülmek ya da akşam eve dönerken yüzümüze vuran rüzgâr bile bizi mutlu etmeye yeterdi.

Şimdi dönüp baktığımda aslında en güzel zamanların o günler olduğunu fark ediyorum. O zamanlar büyümek için hep acele ederdik. Her şeyin daha güzel olacağını düşünürdük. Oysa büyüdükçe bazı şeylerin geride kaldığını anlıyor insan. Ama bazı anılar hiç kaybolmuyor.

Bazen sıcak bir yaz akşamında esen rüzgâr, bazen sokaktan gelen çocuk sesleri beni yıllar öncesine götürüyor. Bir an için kendimi yine o günlerde buluyorum; bisiklet sürerken, arkadaşlarımla koşarken ya da sadece sokakta oturup gülüşürken... Sanırım insan büyüse bile içinde bir yer hep biraz çocuk kalıyor. Benim içimde kalan o çocuk ise hâlâ yaz mevsiminde yaşamaya devam ediyor.

Belki de bu yüzden yaz mevsimi bana sadece sıcak havaları değil, çocukluğumu da hatırlatıyor. Çünkü bazı anılar zaman geçse bile silinmiyor; insanın içinde bir yerde hep aynı sıcaklıkla yaşamaya devam ediyor.

Yazar: Melike Durmaz

Yaz Bitmeden Gel

Gönlümün derinliklerinde, güneş ışığı değmemiş sular ısınıyor artık. Bazen bakıyorum, kendi kendime gülümsüyorum. Umudum gözlerimden taşıyor, dilime dökülüyor. Kışın o buhranlı sayfasını bir hışımla kapatıp yeniliklere kucak açıyorum. Bakıyorum, dallar sallanıyor; o da ne? İçimde açan çiçekler artık dallara vurmuş. Böylece daha az iç çekiyorum. Elim istediği yere uzanıyor. Böyle mutlu hissediyorum, çok mutlu.

Her şey rayında giderken trenin tekerlekleri yerini bulamaz oluyor bir anda. Vücudumun çeperi simsiyaha boyanıyor. Seni görmek istiyor gözlerim, nefesimiz bir olsun istiyor içim.

Kollarım boşlukta kalıyor. Nefesim sanki azalıp beni terk ediyor. Serçenin son günü... Uğurlar olsun demek içimden gelmiyor.

Aklıma düştükçe sessizleşiyorum. Küs bir çocuk gibi köşeme çekiliyorum. Gözümü kırpınca seni anımsıyorum. Sebepsizce etrafı gözlüyorum, benzer insanlar arıyorum.

Bazen senden öyle nefret ediyordum ki hücrelerim senden tiksiniyor. Zihnim, kalbimle dalga geçiyor.

Merak etme, uzun sürmüyor. Adımlarım yavaş yavaş senin yörüngene geri dönüyor.

Artık umut bağlamıyorum. Çiçeklerimizin olamayacağını hazmedebiliyorum fakat benim açtığım yolları kapatmam uzun sürecek. Seni sende aramak da sonlandı. Seni bekleyen o son açık kapının kilidi bulundu. Geçmiş olsun. Alacağın da varacağın da senin olsun.

Yazar: İlaydanur Kurtak

Çocukluğun Yaz Mevsimi

Bazen hafif bir rüzgâr esintisini teninde hissettiğinde veyahut annenin dilimlediği karpuzun o güçlü kokusunu duyduğunda hissettiğin o duyguyu hiç merak ettin mi? İçinde tarifsiz bir özlem duygusu yeşermeye başlar ve kendini o anda değil de geçmişindeki bulanık bir ana geri dönmüş gibi hissedersin. Aniden beyninin içinde havai fişekler patlar ve seni çocukluk anılarında kısa bir gezintiye çıkarır. Çocukken ilk defa dinlediğin bir şarkıyı yıllar sonra tekrar dinlediğinde seni çocukluğuna götürmesinin sebebi de budur. Bu yüzden o şarkının yeri ve hissettirdikleri her zaman daha farklı, daha anlamlı olur.

Özlem ile huzur arasındaki bu hisse nostalji deniliyor. Nostalji, geçmişteki mutlu bir ana duyulan özlemdir. Grekçe “eve dönüş” ve “acı” sözcüklerinin birleşmesinden meydana gelen nostalji, erken çağdaş dönemde melankolinin bir türevi olarak düşünülmüş ve romantik yazında sıkça kullanılmıştır.

Fikrimce çocukluk yazlarının zihnimizde çok ayrı bir yeri var. Resmen ayrı bir klasörde muhafaza ediliyorlar gibi hissediyorum. Hava kararana kadar sokakta oradan oraya koşmamız, balkonda yediğimiz o lezzetli akşam yemekleri, harçlıklarımızı birleştirip yaptığımız küçük piknikler, sabah uyanır uyanmaz televizyon karşısına geçip favori çizgi filmimizi aynı heyecanla beklememiz, meşhur yer yataklarında kuzenlerle sabaha kadar gizlice konuşmaya çalışmamız...

Sahi ya, o sıralar sanki gökyüzü daha mavi, güneş daha parlak, hava daha yumuşak, sesler daha canlıydı; kuşların sesi adeta bir melodi gibiydi. Bir zamanlar her günümüzün böyle hissettirmesi, büyüdükçe bu hissin yavaş yavaş eksilmesi içimizde derin bir hüzne yer açıyor. Belki de bu yüzden çocukluğumuza duyduğumuz o geçmeyen özlem.

Çocukken etrafımızdaki güzellikleri daha dikkatli inceler ve daha derinden yaşırdık. Yatağımızı toplamak, oyuncaklarımıza kıyafet yapmak gibi küçük sorumluluklarımız vardı. Çocuklar arasında daha sahici ve belki de daha samimi sohbetler olurdu. Her şey dışarıdan çok normal görünse de içimizde taşıdığımız huzura şimdilerde çok daha fazla ihtiyaç duyuyoruz.

Yaş aldıkça artan sorumluluklar, yaşanan her olayda alınan yaralar, gün geçtikçe çoğalan dertler, insanları gerçekten tanımaya başlamamız... Tüm bunların ardından çocukken içimizde bulunan o saf huzuru yavaş yavaş geçmişte bırakıyoruz. Artık kuşların civıltısını duymuyor, güneşin tenimize değmesini tam anlamıyla hissedemiyor, kafamızı kaldırıp derin bir nefes aldıktan sonra gökyüzünün maviliği içinde kaybolamıyoruz.

Ve hayat, küçük bir anlığına bize bir sürpriz yapıp çocukluğumuza geri dönme fırsatı sunuyor. O huzuru bedenimizde hissederken, onun artık geride kaldığını bilmek yüreğimize buruk bir hüznü bırakıyor.

Belki de çocukluk yazlarını bu kadar unutulmaz yapan şey, o günlerin kusursuz olması değil; o günlerde kendimizi daha hafif, daha güvende ve daha gerçek hissetmemizdi. Şimdi dönüp baktığımızda özlediğimiz şey yalnızca geçmiş değil; geçmişteki kendimiz, hislerimiz ve hayata bakışımız. Ve belki de insanın içinde taşıdığı o küçük çocuk hiçbir zaman tamamen yok olmuyor.

Yazar: Berfin Önel

Çizer: Sude Arslan

GÖKYÜZÜNÜN ÜÇ KÖŞESİ

YAZ ÜÇGENİ VE ÖTESİ

Yaz, ardında hep bir nostalji tortusu bırakarak gelir. Havada asılı kalan o eski, grenli akşamüstü sıcaklığı yerini lacivert geceye bırakırken, yeryüzünün gürültüsünden kaçıp sığınacağımız tek bir sığınak kalır: Başımızın üzerindeki o sonsuz, büyüleyici gökyüzü. Çıplak gözle izlenebilecek en büyüleyici yaz ritüeli, teleskopların karmaşık merceklerinde değil, gök kubbenin tam kalbinde asılı duruyor. Bir gece, ışık kirliliğinden biraz uzaklaşıp gözlerimizi yukarı diktiğimizde, bin yıllık hikâyelerin nasıl retro bir projeksiyon gibi gökyüzüne yansıtıldığına şahit olacağız.

Sadece bununla kalmayıp, oralarda bir yerlerde geçmişinizin yaşadığını bileceğiz.

Karşınızda yaz semasının zamansız geometrisi: Yaz Üçgeni

Aslında resmi bir takımyıldız olmayan, gökbilimcilerin "asterizm" dediği bu devasa göksel üçgen, haziran ayıyla birlikte doğu ufkundan usulca yükselir ve ağustos gecelerinde tam tepemizde en estetik formuna ulaşır. Bu üçgenin köşelerini tutan üç parlak fener, sadece birer gaz ve plazma yığını değil; sanatın, sadakatın ve trajik aşkların gökyüzündeki keskin izleridir.

Birinci Köşe: Vega ve Orpheus'un Kaderli Liri

Üçgenin en parlak, gökyüzünün ise en asil mavi-beyaz ışığıyla parıldayan köşesi Vega, Çalgı (Lyra) Takımyıldızı'nda yer alır. Vega'nın ardındaki hikâyeye, melankolinin ve sanatın en saf halidir. Mitolojide müziğin ve şiirin piri olan Orpheus, öyle büyüleyici bir lir çalardı ki vahşi hayvanlar diz çöker, nehirler onun ezgisiyle tersine akardı. Büyük aşkı Eurydice'yi yeraltı dünyasının karanlığından kurtarmak için ölümü bile dize getiren Orpheus, o meşhur trajik hatayı yaptı: Yeryüzüne çıkarken dayanamayıp arkasına, sevgilisine baktı ve onu sonsuza dek kaybetti. Kederinden hayata gözlerini yuman Orpheus'un o dillere destan liri, Zeus tarafından Vega yıldızıyla birlikte gökyüzüne yerleştirildi. Vega, o günden beri her yaz gecesi, yarım kalmış hikâyelerin ve ölümsüz sanatın hatırasına gökyüzünden bize göz kırpar.

İkinci Köşe: Deneb ve Samanyolu'nun Asil Kuğusu

Üçgenin en kuzeyinde, bizden binlerce ışık yılı uzakta olmasına rağmen bir süper dev olduğu için gözümüzü alan Deneb yer alır. Kuğu (Cygnus) Takımyıldızı'nın tam kuyruğunda parıldayan bu yıldız, mitolojide dönüşümün ve gizemli estetiğin simgesidir.

Baş tanrı Zeus, Sparta Kraliçesi Leda'nın kalbini çalabilmek için yeryüzüne muhteşem, kusursuz beyazlıkta bir kuğu kılığında iner. Bu birleşmeden, yıllar sonra Truva'yı küle döndürecek olan dünyalar güzeli Helen doğacaktır. Gökyüzündeki o asil kuğu silueti, kanatlarını Samanyolu'nun puslu nehrine doğru açmış bir şekilde sonsuza dek süzülür. Deneb, gökyüzünün en sinematik sahnelerinden birinin başrolüdür.

Üçüncü Köşe: Altair ve Özgürlüğün Kanatları

Üçgenin güney ucunda ise Kartal (Aquila) Takımyıldızı'nın kalbi olan Altair parıldar. Oldukça genç, dinamik ve kendi eksenini etrafında muazzam bir hızla dönen bu yıldız, ezilmesi imkansız bir gücü ve sadakati simgeler.

Mitolojide Zeus'un yıldırımlarını taşıyan asil dostu, aynı zamanda insanlığa ateşi, yani bilgiyi ve bilinci armağan eden Titan Prometheus'un cezasını infaz eden o azametli kartaldır. Diğer bir anlatıda ise Olimpos'a şarap sunması için ölümlülerin en yakışıklısı Ganymedes'i göklere kaçırmanın gücüdür. Altair, gücün ve tutkunun gökyüzündeki keskin kalimidir.

Samanyolu'nun İki Yakasındaki Aşıkları Birleştiren Gece

Yaz Üçgeni, Batı mitolojisinin ötesine geçip Doğu'nun estetik anlatılarına uzandığında, karşımıza büyüleyici bir Asya efsanesi çıkar. Bu hikâyede Vega göksel dokumacı kızı, Altair ise dürüst sığırtmaç çocuğu temsil eder. Birbirlerine olan derin aşkları yüzünden görevlerini aksatan bu iki genç, öfkeli imparator tarafından cezalandırılır ve aralarına aşılması imkansız gümüş bir nehir çekilir: Samanyolu.

İki aşık, nehrin iki farklı yakasından birbirlerine bakarak yüzyıllarca ağlarlar. Onların bu sessiz feryadına dayanamayan saksığan kuşları, yılda sadece bir kez, yazın o en büyüleyici gecesinde kanat kanada vererek Samanyolu üzerinde göksel bir köprü oluştururlar. İki aşık, Yaz Üçgeni'nin gökyüzünde en dik durduğu o gece birbirlerine kavuşur.

Bu yaz, başınızı göğe her kaldırdığınızda, sadece uzak dünyaların ışıklarına değil; insan ruhunun, aşkın ve mitlerin gökyüzüne kazınmış estetik hafızasına baktığınızı hatırlayın. Gözleriniz yukarıda, ruhunuz dingin kalsın.

Yazar: Azelya Doğan

günesin altında saklanan hüznün

Kış geçince insanların içinin de düzeleceğini sanıyorlar. Sanki güneş sadece sokakları değil, insanın içindeki çürümüş yerleri de aydınlatabilirmiş gibi. Oysa bazı şeyler mevsimle geçmiyor. Kışın insanın canı yanarken kimse garipsemiyor. Solgun görünmek normal, sessiz olmak normal, kaybolmak normal. Soğuk hava insanın içine kapanmasına bahane oluyor. Acı çekmek kışa yakışıyor çünkü. Ama yaz...

Yaz acıya yer bırakmıyor.

Güneş yükseldikçe insanın üstündeki baskı da artıyor. Herkes mutlu görünmek zorundaymış gibi. Kahkahalar daha yüksek, fotoğraflar daha parlak, insanlar daha canlı. Ve bütün bunların ortasında insan kendi karanlığını saklamaya çalışırken daha da yoruluyor çünkü yazın üzgün olmak utanılacak bir şey gibi hissettiriliyor.

Camdan dışarı bakıyorsun. Sokaklar ışık içinde. İnsanlar bronzlaşmış tenleriyle denize gidiyor, birileri âşık oluyor, birileri hayatının en güzel yazını yaşıyor. Sen ise odanın içinde, sıcağın altında nefes almakta bile zorlanıyorsun. Perdeleri kapatsan boğuluyorsun, açsan dünya gözünün içine giriyor. Yazın depresyonu tam olarak budur belki: Kimsenin senin kadar kötü hissetmediğine inandırılmak. Kışın ağlamak kolaydır ama yazın gözyaşı bile insanı utandırıyor çünkü güneş varken kimse ölmek istemiş gibi hissedemez, değil mi?

İnsan bazen sırf çevresindekileri rahatsız etmemek için yaşıyormuş gibi hissediyor yazın. Gülüyor. Dışarı çıkıyor. "İyiyim" diyor. Fotoğraf çekiniyor. Masalara oturuyor. Şarkılara eşlik ediyor. Ama eve döndüğünde üstünden çıkardığı ilk şey kıyafetleri değil, bütün gün taktığı sahte iyi oluş oluyor.

Ve en kötüsü şu: Kimse fark etmiyor çünkü yaz, insanın çöküşünü bile estetik gösteriyor.

Güneş vurmuş bir odada saatlerce tavana bakmak...
Ter içinde kalmış bir gecede sebepsizce ağlamak...
Kalabalığın ortasında durup hiçbir yere ait hissedememek...
Bazen insanın içinde öyle büyük bir boşluk oluyor ki, deniz bile dolduramıyor.

Yaz geldikçe herkes canlanıyor ama bazı insanlar sadece biraz daha tükeniyor ve bunu kimse konuşmuyor.

Yazar: Yağmur Melda Kaymaz

Sıradan Bir Yaz Akşamının Küçük Cenazeleri

Yaz sıcağının asfaltı yumuşattığı bir öğleden sonra görüyorum onları; sanki dünya bütün çürümüşlüğüne birkaç gramlık kanatlarla örtmeye çalışıyormuş gibi sessiz, renkli ve kısa ömürlü dolaşıyorlar insanların arasında, oysa hiçbir insan bir kelebeğe gerçekten bakmıyor, sadece güzel olduğuna karar verip geçiyor, tıpkı birbirimizin yüzüne yaptığımız gibi. Kimse onların iki haftalık bir ömrün içine doğdukları anda ölümü de sıkıştırdığını konuşmuyor. Çünkü insanlar kısa süren şeyleri romantikleştirmeyi seviyor ama o kısılgın içindeki korkuyu görmek istemiyor.

Bir kelebeğin hayatı bazı insanların aşkıdan daha kısa sürüyor. Bir sigara bağımlısının balkonda geçirdiği gecelerden bile kısa. Bir insanın “iyi olacağım” deyip yeniden dağıldığı süre kadar kısa. Ve buna rağmen uçuyor o hayvan. Dikkat et; sürünerek başladığı hayatı, havalanarak bitiyor. İnsanın tersine. İnsan çocukken göğe inanıyor, büyüdükçe yere yaklaşıyor. Kelebekse toprağın içinden çıkıp birkaç günlüğüne gökyüzünü tadıyor sonra sessizce yok oluyor.

Belki bu yüzden yaz akşamları hüzünlü geliyor bana. Çünkü her sıcak rüzgârın içinde görünmeyen bir mezarlık dolaşıyor. Kafelerin ışıklarına çarpıp düşen kelebekler var. Sabahını göremeyecek canlılar var. İnsanlar fonda kötü pop şarkılarıyla bira içerken, bir yerde bir kelebeğin ömrü sona eriyor. Kimsenin umurunda olmuyor. Zaten bu dünyada en sessiz ölümler hep en estetik olanlar değil midir?

Bazı insanlar da kelebek gibi yaşıyor. Bütün ömrü boyunca karanlıkta sürünüp sadece birkaç hafta gerçekten kendisi olabiliyor. Birini sevdiği birkaç gece. Bir şehirde huzur bulduğu birkaç sabah. Aynaya bakıp nefret etmediği birkaç dakika. Sonra yine kozanın içine dönüyor insan. Çünkü hayat çoğu kişiye uçmayı uzun süreli vermiyor.

Velhasıl kelam sevgili okur; Kelebekler bana umudu değil, zamanın acımasızlığını hatırlatıyor. Çünkü doğa bile bazı canlılara güzelliği sadece ölmeden hemen önce veriyor.

Yazar: Yusuf Toprak

YAZIN GİZLİ YÜZÜ

ÜÇ ANTİK RİTÜEL

Yaz diyince aklınıza deniz, sıcak havalar, dondurma veya sıcaktan telefonunuzun yanması gelebilir. Fakat geçmişte bu anlayış biraz daha farklı olabilirdi. Antik ritüellerin bir kısmı dönüştürülerek günümüzde hâlâ var olsa da farklı biçimlerde varlardı. Bazıları şu an bize bile garip gelebilir. Ben bu yazıda üç farklı ritüel anlatacağım.

1) Anthesteria

Bu ritüel Antik Yunan'da Dionysos'a – yani şarap tanrısı olarak anılan tanrıya – dayanır. Kıştan bahara geçişin kutlaması yapılır ve üç gün sürer. Bu üç günde gerçekleşen olaylar şunlardır:

Pithoigia

Birinci gündür ve "kavanoz açma" anlamına gelir. Köleler ve hizmetçiler de dâhil olmak üzere herkes Dionysos'a adaklar sunardı. 3 yaşından büyük çocuklar ise süslenirdi.

Choës

İkinci gündür ve "dökme" anlamına gelir. Bazıları Bacchus'un maiyetindeki mitolojik şahsiyetlerin kılığına girer ve tanıdıklarını ziyaret ederdi. İçki kulüpleri, kadehini en hızlı bitirenin kazandığı yarışmalar için bir araya gelirdi. Bazıları ölen akrabalarını unutmaz, mezarlarına adak adardı. O zamanki Başrahip Basileus'un karısı Basilissa veya Basilinna, şarap tanrısıyla evlilik törenine katılırdı; bu törende Basileus tarafından seçilen ve gizlilik yemini etmiş on dört Atinalı kadın (Geraræ) ona eşlik ederdi.

Chytroi

Üçüncü günün diğer günlere kıyasla daha kaotik geçtiğini söyleyebiliriz. Üçüncü günde ölüer diyarındaki ruhların yeryüzüne çıktığına inanılırdı. Ruhları sakinleştirmek ve onlara saygı göstermek için toprak kaplarda (chytrai) her türlü tohum ve bakliyatın karışımından oluşan özel bir lapa pişirilirdi. Bu yemekten yaşayan hiçbir insan tadamazdı; lapa tamamen yeraltı tanrısı Hermes'e ve ölüer ruhlarına adanırdı. Günün sonunda, karanlık çöktüğünde insanlar evlerinden kötü ruhları kovmak için pencerelere vurur ve yüksek sesle bağırır çağırır şu tekerlemeyi söylerlerdi: "Evden çıkın dışarı, zararlı ruhlar, Anthesteria bitti!"

2) Obon Festivali (お盆)

Obon festivali, Antik Japonya'da ortaya çıkmıştır. Bu festivalin temel amacı ataları onurlandırmaktır. – "Ölüler Bayramı" olarak da bilinir. — Her yıl temmuz veya ağustos ortasında kutlanır. Bu kutsal zaman, yaşayanları ziyaret etmek için geri dönen ataların ruhlarını onurlandırır; aileleri bir araya getirerek ölen sevdiklerini karşılama, besleme ve kutlamayı, ardından onları ruhlar âlemine geri göndermeyi amaçlar. Kökleri Budist geleneğine ve Japon halk inanışlarına dayanan Obon, evlat sevgisinin, şükran duygusunun ve yaşayanlar ile ölüler arasındaki kalıcı bağın güzel bir ifadesidir.

Budist Kökler: Ullambana Sutra ve Obon Buda'nın öğrencilerinden biri olan Maudgalyayana'nın (Japoncada Mokuren)

hikâyesini anlatan Budist Ullambana Sutra'sından türemiştir. Mokuren, doğaüstü güçlerini kullanarak ölen annesinin açgözlülüğü ve bencilliği yüzünden Aç Hayaletler Diyarı'nda acı çektiğini ve yemek yiyemediğini görmüştür. Perişan hâldeki Mokuren, Buda'ya annesine nasıl yardım edebileceğini sordu. Buda ona, yedinci ayın 15. gününde (yaz inzivasının sonunda) Budist rahiplere adaklar sunmasını söyledi. Mokuren öyle yaptı ve annesi acılarından kurtuldu. Çok sevinçli olan Mokuren, şükranla dans etti; bu dans, geleneksel Obon dansı olan Bon Odori'nin kökeni oldu.

3) Duanwu (端午节)

Diğer adıyla ejderha kayığı festivalidir. Çin takviminde 5. ayın 5. gününde kutlanır. Kökeni ise en yaygın kabule göre MÖ 475-221 yılları arasında yaşamış vatansever bir şair ve bakan olan Qu Yuan figüründen şekillenir. Qu Yuan, siyasi reformu savunurken ülkede var olan yozlaşmadan ötürü sürgün edilir. 5. ay geleneksel olarak yazın başlangıcı olarak görülüyordu. Bu durumda insanlar, hastalıklara ve haşerelere yatkınlık olduğu için bu aya "kötü ay" ismini veriyordu. Kötü ruhları uzaklaştırmak için bu ay kutlanırdı.

Bu festivallerin hepsi farklı bir kültürel kimlik oluşumuna işaret ediyor. Ortak yönlerden birinin ruhsal inanışlar olduğunu fark etmişsinizdir. İnsanlar 21. yüzyılda da olsa, binlerce yıl önce de var olsa da metafiziksel işaretlere ve ritüelistik isteklere duyulan gereksinimin bir göstergesidir bu.

Yazar: Sena

HAZİRAN VE MUTLULUK ARASINDAKİ BAĞ

BİR YAZ AKŞAMININ PSİKOLOJİSİ

Yaz akşamları ne kadar huzurlu olur öyle değil mi... Sanki her şey, kafamızın içindeki her şey o an susuyor ve yerini sadece huzur kuşlarının cıvıltıları, böceklerin sesleri alıyor. Bu sizce mutluluğun tanımını mı? Bence öyle. Bence sevdiklerimizle o sıcak yaz akşamı beraber rahatça sohbet edebildiğimiz, keyifle balkonda yenilen akşam yemeğinin kesinlikle iç huzurumuza çok büyük bir faydası var. İçimiz adeta umutla kaplanıyor, yeniden doğmuş, yeniden canlanmış gibi.

Beynimizin Doğa Kokularına Verdiği Tepki

Koku aslında en merkezimizde olan duyudur. Yaz aylarında özellikle havaların ısınmasıyla daha çok dışarı çıkıp doğayla bütünleşmek isteriz. Bu bize iyi gelir, tekrar hayatla bağdaştırır. Yoldan geçerken güneşe doğru dönen ay çiçeklerini gördüğümüzde içimiz cıvıl cıvıl olur, yeniden veya örneğin güneş kremi, deniz kokusu çocukluğumuzu o tatlı hissi yeniden canlandırır...

Hafızamız yaz aylarında alınan kokuları "epizodik hafıza" (yaşanmış olaylar) olarak kaydeder ve aradan çok uzun zaman geçmiş olsa bile bizim hafızamız unutmaz. O kokuyu herhangi bir yerde aldığımız anda tekrar o güne, o ana geri döneriz; bu da bize nostaljiyi tekrardan en derin duygularıyla yaşatır.

Haziranda Açan Çiçekler ve Mitolojik Hikayeleri

Çiçekler bence ruhu tazeler ve iyileştirir. Onlara ufacık dokunmak, büyütme, iyileştirmek bile bize iyi gelir. Özellikle yazın başlangıcında bunun daha çok olduğuna inanıyorum. Şimdi size birkaç tanesinin mitolojik hikayesini anlatacağım; çünkü bence çiçeklerin hepsi birer romantik canlılar. E tabii işin içine efsaneler, mitolojik unsurlar girince onları çok daha ilgi çekici yapıyor ve akılda kalıcı olmalarını sağlıyor. Lavanta Çiçeği: Doğa ve avcılık tanrıçası Artemis ile ilişkilendirilir. Rivayete göre Artemis doğduktan sonra lavanta, onun kutsal bitkisi olarak seçilmiştir. Tanrıçanın lavanta yağın baştan ayağa sürdüğü ve bu yüzden her zaman mis gibi koktuğu söylenir. Bu nedenle lavanta; huzurun, saflığın ve şifanın sembolü haline gelmiştir.

Zambak Çiçeği: Hera ile bağlantılıdır. Efsaneye göre Hera'nın göğsü savrulan süt damlaları yere düştüğünde beyaz zambaklar açmıştır. Bu yüzden zambak, yüzyıllardır saflığın ve zarafetin sembolü olarak görülür. Bazı inanışlara göre zambaklar, gökyüzünün dünyaya bıraktığı sessiz bir hatıradır. Ay ışığında parlayan beyaz yaprakları ise ona huzurlu ama hüzünlü bir güzellik verir.

Şakayık: Mitolojide şakayık, güzellik ve utangaçlıkla ilişkilendirilir. Bir efsaneye göre tanrıların doktoru olan Paeon, kıskançlıktan korunmak için tanrılar tarafından bu çiçeğe dönüştürülmüştür. Bu yüzden şakayık; narin ama güçlü görünen insanların çiçeği sayılır. Büyük ve katmanlı yaprakları nedeniyle eski zamanlardan beri aşkın, zarafetin ve yazın başlangıcının sembolü olarak görülür.

Bu üç çiçek haziranın gelişiyle güzelleşiyor, açmaya başlıyorlar ve sizce de çok güzel değil mi? Onların hikayelerini dinlemek bile güzelliklerine güzellik katıyor.

Yazar: Betül Peri Aktaş

Deniz Kabukları

Yaz bir insan olsaydı, elbisesi denizden, takıları deniz kabuklarından olurdu. Deniz kabuklarının güzelliğini fark etmemek mümkün değil. Sanki dalgalar fikir birliğine varmış ve tüm denizlerin en güzelini yaratmak istemiş, sonra bu göz alıcı mahluk çıkmış ortaya. Ne yalan söyleyeyim, gerçekten öyleyse iyi iş çıkarmışlar çünkü bence deniz kabukları yazın en harika sembolü.

Çeşitleri bol, desenleri renkli renkli deniz kabuklarını çoğumuz topluyoruz, fakat bu güzel deniz parçalarının ardındaki sihri biliyor muyuz?

Deniz kabukları, denizdeki çeşitli omurgasızların kabuklarıdır. İstiridye, midye gibi canlılar kabuklarını protein ve kalsiyumla kendi kendine oluşturur. Bu omurgasız canlılar öldüğünde veya kabuklarını terk ettiğinde, boş kabuklar dalgaların yardımıyla kıyıya sürüklenir.

Biz bunları "deniz kabuğu" diye toplarız fakat aslında deniz kabuklarının salyangoz kabuklarından çok farkı yok, deniz kabuklarını bu kadar özel kılan şey geldikleri yer ve inanılmaz güzellikleri.

Yunan Paganizmi'nde taşıdıkları anlamdan dolayı bazen deniz kabukları Afrodit'e adak olarak verilir ya da kendisini temsil etmesi için sunağına koyulur. Yunan mitolojisinde, Zeus Kronos'un hayalarını kesip attığında bu parçalar denize düşer ve zamanla köpürüp Afrodit olarak yeniden şekillenir. Afrodit'in bir deniz kabuğundan, ıslıl ıslıl bir inci gibi çıktığı anlatılır. Bu yüzden deniz kabukları bu tanrıçanın sembolü olarak kullanılır. Deniz kabukları Afrodit'le bağdaştırıldığı için doğurganlığı ve bereketi çağırıştırır. Aynı zamanda Notilus gibi sarmal şekilli kabuklar da yaşam yolculuğu, döngü gibi anlamlar taşırlar.

Şahsen deniz kabukları yazın en güzel temsilcisi. onlardan süs yapmak, takı yapmak ya da sadece geçip hatırlatıcısı olarak saklamak bile çok güzel. Her yakışıyorlar, her şekilde fevkaladeler. Benim gibi deniz kabuğu sever okurlara bol deniz kabuklu yazlar diliyorum!

Yazar: Calypso

Çizer: Öykü Çoban

Onları toplamak,
giden yazların bir
şeye
tüm

bu yaz öne çıkan renkler

Tiffany rengi yaz aylarının en dikkat çeken renklerinden biri olarak öne çıkıyor. Ne tam mavi ne de tam yeşil olması onu farklı ve özel kılıyor. Özellikle denizi ve açık gökyüzünü hatırlattığı için yaz mevsimiyle oldukça uyumlu bir görüntü oluşturuyor. Bu nedenle son yıllarda kıyafetlerden aksesuarlara, hatta oda dekorasyonlarına kadar birçok alanda kullanılmaya başlandı.

Yaz kombinlerinde Tiffany rengi genellikle beyaz ve açık tonlarla birlikte tercih ediliyor. Böylece hem ferah hem de şık bir görünüm elde ediliyor. Özellikle güneşli günlerde bu rengin canlılığı daha belirgin hale geliyor. Çanta, takı ve telefon kılıfı gibi küçük detaylarda kullanıldığında bile kombinlere hareket katabiliyor.

Ayrıca son dönemlerde öne çıkan "tereyağı sarısı" rengi de bu yaz popülerliğini koruyor. Yumuşak sarı tonu sayesinde sıcak ve enerjik bir görünüm sunuyor. Tiffany rengiyle birlikte kullanıldığında ise hem canlı hem de uyumlu bir görüntü ortaya çıkıyor. Bu iki renk, yaz modasında en çok tercih edilen renkler arasında yer alıyor.

Bence Tiffany renginin en güzel özelliği insana ferahlık hissi vermesi. Çok koyu olmadığı için gözü yormuyor, aynı zamanda dikkat çekici bir görünüm de sağlıyor. Bu yüzden özellikle gençler arasında oldukça seviliyor.

Kısacası Tiffany rengi, yazın enerjisini ve ferahlığını yansıtan renklerden biri. Tereyağı sarısı gibi trend renklerle birlikte kullanıldığında ise yaz modasının en dikkat çekici kombinlerini oluşturabiliyor. Bu nedenle yaz aylarında popülerliğini korumaya devam ediyor.

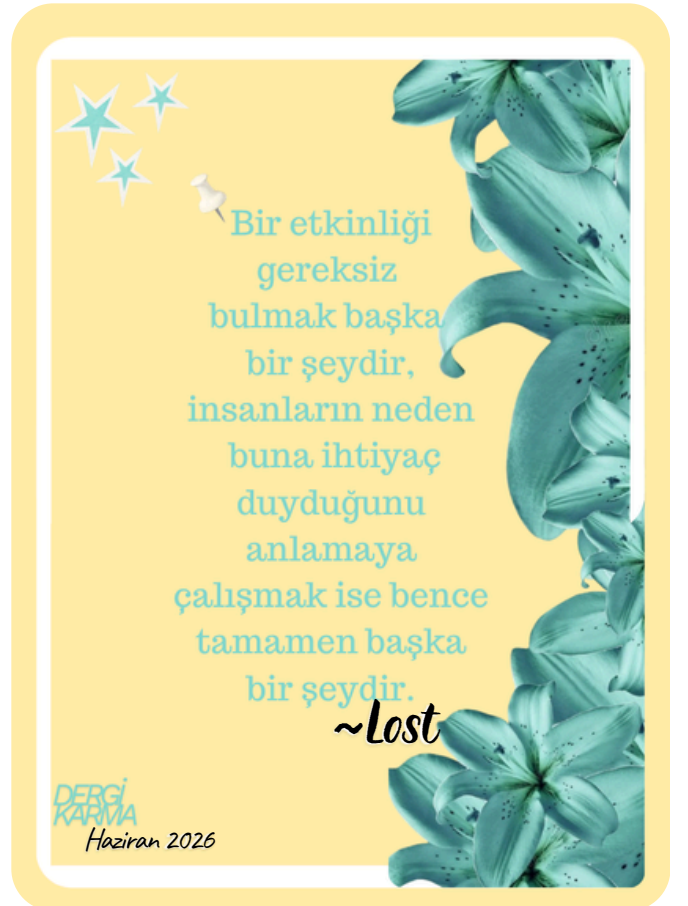
Yazar: İrem Aktaş

Ayraçlar

Tasarım: Ada Kalkandelen

Tasarım: Ada Kalkandelen

Kaynakça

Onur Ayı

<https://share.google/LbAmLcEVwOnBvyBn6>

<https://share.google/pw6ij2VbrgUqPDgpI>

Gökyüzünün Üç Köşesi: Yaz Üçgeni ve Ötesi

Kaynak: Wikipedia <https://share.google/srEmY9UVTdjIOjv2i>

Kaynak: NASA Science (.gov) <https://share.google/MV22DOSAuNOCKowMC>

Kaynak: Ethem Derman <https://share.google/Uuh6Qwi8qtbxtHRAo>

Yazın Gizli Yüzü: Üç Antik Ritüel

• <https://www.wanderinchina.com/blog/dragon-boat-festival-history-and-origin/>

• <https://mysticcryst.com/blogs/the-mystic-journal/obon-history-and-japanese-festival-of-ancestral-spirits>

• https://en.wikisource.org/wiki/Encyclop%C3%A6dia_Britannica,_Ninth_Edition/Antheateria

• <https://japambience.com/article/obon/>

• <https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Antheateria#p-lang>

Deniz Kabukları

wikipedia.com

tr.eferrit.com